

DET STORA DJURMÖTET

Nästa morgon var det åter Bäverfantomen som väckte alla på flotten. Han simmade runt och smällde med svansen i vattnet som han brukade. Nu var det grisarna och vildsvinen, som sovit på stranden, som blev rädda.

– Ursäkta. Jag tänkte mig inte för, sa Bäverfantomen. Det är bara mitt sätt att få fart på alla ombord. Vi ska ge oss av norrut och ju förr vi kommer iväg, desto bättre. Fånga dagen! sa han och fortsatte att smälla med sin svans tills alla hade vaknat.

Så tog de farväl av grisarna och vildsvinen, lossade på förtöjningarna och hissade segel. Långsamt började flotten glida ut på sjön – på väg mot nya äventyr.

Åter en härlig dag med strålände sol. Alla på flotten tog det lugnt.

Bäverfantomen stod på taket och höll utkik. Canis och Meles satt inne i stugan och skrev texter till tidningen. Hela äventyret med vildsvinen och grisarna skulle bli en fin artikel i Djurbladet. Rappa fiskade men ingen gädda verkade vara på hugget. Albert tog det bara lugnt och Timidus satt längst bak i aktern på flotten och hängde med öronen. Han stirrade ner i vattnet och skakade sakta på huvudet. Albert gick fram till honom.

– Men Timidus! Hur är det med dig? sa han och slog sig ner tätt intill honom och la armen om hans rygg.

– Du hänger med öronen som en värsta basset.

– Hum, basset! Vad är det för något? mumlade Timidus ointresserat och tittade bort.

– Det är en hundras som heter så. De har otroligt långa öron som hänger ner till marken. Ja, ibland släpar de till och med i marken, sa Albert och fortsatte.

– Jag hörde talas om en basset som verkligen inte hade det lätt. Ibland, när han var ute och gick med sin matte, hände det att han fastnade. Han blev stående och kom inte ur fläcken.

Då tittade han upp på sin matte och morrade irriterat. Vet du vad som hade hänt? sa Albert och fnissade.

– Jo, han hade ställt sig med ena tassens på sitt öra och kunde inte komma loss. Hur han än försökte så satt han fast. Fattar du? sa Albert och skrattade, samtidigt som han kramade om Timidus så att han skulle komma bort från sina sorgliga tankar.

– Han stod på sitt eget öra. Tokigt, va? tillade han och tittade på Timidus.

Men Timidus rörde inte en min. Det var ingen tvekan om att han verkligen var ledsen.

– Men vad är det?

– Det är ingenting, sa Timidus och tittade ner i vattnet.

– Men något måste det vara.

– Ingenting är just vad det är. Jag kan ingenting. Jag vet ingenting. Jag är ingenting. Ni kan kalla mig för Ingenting, sa han och började gråta.

– Så illa kan det väl inte vara, sa Albert och fortsatte. Du är ju en av oss. Och vem är det förresten som är snabbast?

Timidus tänkte till ett tag.

– Ja, det kanske är jag då, sa han lite kort.

– Och vem är det som hör bäst av oss alla?

– Jamen, det är jag, sa Timidus och sken upp.

– Där ser du. Du är ju vår spejare. Du är viktig för oss.

Nu började Timidus känna sig bättre till mods.

Bäverfantomen, som stod på taket ovanför Albert och Timidus, hade hört vad de talat om.

– Snart är vi framme, ropade han och slog med sin svans i taket. Canis och Meles rusade ut ur stugan.

– Vad är det som händer? frågade Canis oroligt.

– Jag tycker jag ser ån. Vi måste stanna där ett tag. Jag har lite att kolla upp.

Förmodligen skulle han se efter att alla skötte sig i ån och att svanarna äntligen fått lite lugn och ro.

Ju närmare flotten kom, desto oroligare blev Bäverfantomen. Han spejade bort mot åmynningen och vankade fram och tillbaka på stugtaket. Så stannade han plötsligt upp och satte tassens över ögonen för att inte bli bländad av solen. Han spanade med intensiv blick upp mot ån. Bävrar varken ser eller hör så bra.

– Timidus! Du som är bra på att se och höra kan väl hjälpa mig lite.

Timidus hoppade med glada skutt upp på taket.

- Hur ser det ut där borta? frågade Bäverfantomen och pekade.
- Det ser bra ut, sa Timidus och såg belåten ut.
- Men vad ser du?
- Jag ser älg, älg, älg, älg.
- Va, har du hakat upp dig?
- Nej, jag ser massvis med älgar. Minst 30 stycken.

Alla de andra på flotten hörde vad Timidus sa och nu började man tala i mun på varandra. Vad är det som händer? Skulle de verkligen våga gå iland? Till slut tog Bäverfantomen till orda.

– Hör upp! sa han. Det här är inget att oro sig för. Varje år vid den här tiden brukar de samlas. Det är inte bara älgar som kommer på dessa möten. Vi har tur som får vara med på det årliga djurmötet, sa han och kisade bort mot ån.

Albert tyckte det här var lite otäckt. Visserligen hade han sett älg tidigare, men det hade varit på långt håll och då hade pappa varit med. Nu skulle han komma väldigt nära och det var inte bara en älg. Nej, det var minst 30 stycken. Albert ställde sig bakom Rappa och viskade.

- Tror du att det är farligt?
- Nej då. Du är ju med mig. Det ordnar sig, sa Rappa och försökte se lugn ut.

Flotten kom närmare och närmare den plats där alla djur hade samlats. När den gled upp på stranden hoppade Meles i land. Han fäste ett rep runt ett träd och så la han ut landgången. Alla lämnade flotten och gick långsamt fram mot det stora djurmötet.

Där i skogsbrynet, på en hög platt sten, stod en väldigt stor älg. Han höll tal till alla församlade djur. Det han sa måste ha varit riktigt bra för alla applåderade och ropade ”bravo, bravo”. Talet handlade mycket om hur det var för älgarna i skogen, men det gällde självklart alla djur. Så sjöng de tillsammans en sång som alla kunde.

Älgarna demonstrerar.
Älgarna har fått nog.
Älgarna vill ha trygghet.
Här i sin egen skog.

Helt plötsligt tystnade älgan. Han stirrade med stora ögon bort mot Albert. Så frustade han och stampade med sitt ben så det skakade i marken.

- Vem har tagit hit en människa? sa han och fortsatte att blänga med ilsken

blick.

Albert ställde sig bakom Rappa och försökte göra sig så liten som möjligt.

– Det är ingen fara, svarade Rappa. Han är med oss och han kan vårt språk.

Jag tror han kan hjälpa till och förändra och så kan han tala med människor.

– Ingen människa är god! De bara förstör vår natur. De tar bort våra skogar. De släpper ut avgaser och tror att de kan bestämma över naturen.

Så fortsatte älgen att berätta hur illa det var ställt.

– Vattnet blir förorenat, skogarna blir mindre, luften blir sämre och så kommer ni med en människa som ska förändra allt. Det tror jag inte ett dugg på.

Det blev tyst en lång stund. Alla tittade på Rappa som inte visste vad hon skulle säga. Men då tog Albert mod till sig.

– Jag har kommit hit med mina vänner och är det något som jag kan göra så ska jag självklart hjälpa till. Jag är på er sida och jag förstår att det är mycket som måste ändras.

Albert hörde sig själv tala men han förstod inte var han fick alla ord ifrån. Så fortsatte han.

– Tillsammans kan vi förändra. ”Länge leve skogen, djuren, ja allt i naturen!”

Det fortsatte att vara tyst. Alla tittade på älgen. Hur skulle han reagera? Det var så tyst att man kunde höra ett barr falla. Till slut utbrast han:

– ”Länge leve skogen, djuren, ja allt i naturen!”

Det bröt ut ett jubel som måste ha hörts flera mil bort.

Albert andades ut. Sedan blev han buren av en massa djur fram till älgen.

– Du ser inte mycket ut för världen men jag hoppas du kan hjälpa oss, sa han och dunkade Albert så hårt i ryggen att han höll på att trilla ner från stenen.

– Förresten, vad heter du? frågade älgen.

– Jag heter Albert.

– Albert. Det var ett fint namn. Själv heter jag Elliot. Tillsammans får vi se till att det blir bättre för alla här på vår jord.

Albert kände sig mycket nöjd. Att vara kompis med Elliot och alla andra djur var en stor ära. Från och med nu visste alla vem Albert var.

Nu gick Albert och Elliot ner från stenen och upp kom i stället ett gäng tuffa hermeliner. Det var rockgruppen ”Hermelinos”. Publiken klappade i takt och så ropade de alla i kör – Her-me-lin-os, Her-me-lin-os. Så spelade de den sång alla ville höra. Den handlar om att man inte ska döda hermeliner bara för att ta deras skinn och göra pälsar av. Det sitter ju bra där det sitter. Rätt storlek och allt.

Titta nu noga på vår fina päls.
Passar inte lika bra på vem som helst.
Alla kan väl se att den sitter rätt bra där den är.
Vi är här, vi är här, vi är här
Hermelinos.

Canis och Meles hade fullt upp med att göra reportage till tidningen. Meles tog bilder och Canis skrev.

– Elliot! Kan vi få ta en bild av dig och Albert? ropade Meles till Elliot som stod och diskuterade med Rappa.

– Ja visst, svarade Elliot och ställde sig bakom Albert.

Elliot var så stor så Albert kunde gå raklång under honom.

– Det blir ingen bra bild, sa Meles. Kan du böja dig ner så jag får med båda era ansikten?

– Jag vet något ännu bättre. Han kan få sitta på mina horn, sa Elliot och böjde sig ner så Albert kunde klättra upp. När han fått ordentligt tag reste sig Elliot upp och Albert for i höjden. Det kittlade i magen på honom så mycket att han inte kunde låta bli att skratta.

– Det är väldigt fin utsikt härifrån, sa han med ett stort leende.

Hela djurmötet blev riktigt lyckat, och Rappa och Elliot hade långa samtal sent in på kvällen. Rappa berättade om trollkarlen och Elliot berättade att han skulle vidare söderut, för att ha ett annat djurmöte, några veckor senare.

– Du kan väl åka med oss en bit, föreslog Rappa. Vi ska åka söderut.

– Ja, varför inte, svarade Elliot.